

PYJAMADAGEN

*Elke dag was een bootje dat scheep ging, water maakte
en naar de zeebodem verdween. Het jaar was langzaam
maar zeker in een zeekerkhof aan het veranderen.*

(naar Daan Doesborgh)

Eerste druk november 2014

De auteur ontving bij het schrijven van deze bundel financiële ondersteuning van het Dhr. en Mw. van der Holst Fonds voor Verdwaalde Kinderen.

© 2014 Marc van der Holst / Uitgeverij Van Genneep
Nieuwezijds Voorburgwal 330, 1012 RW Amsterdam
Foto omslag Isolde Woudstra
Drukwerk Bariet, Steenwijk

Onherstelbaar verbeterd door Rebecca Wilson,
met dank aan Leo Fabriek, Ingmar Heytze,
Roos Pollmann, Lynne van Rhijn en Jan Schenk.

ISBN 9789461643131
NUR 306

Inhoud

I Het aards paradijs 1

Amerikaanse toestanden 3

Zus-je 4

Jigsaw blues 5

Moeders mooiste 6

Zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven 7

Schaduw van de illusie 8

'88 9

Waren de goden banketbakkers? 10

Dagelijks brood 11

II Reisadvies 13

Hoe ik schrijver werd 15

Waarheen, waarvoor 16

Kunstgeschiedenis 18

Droomlied 19

De denker 20

Zelfportret 21

GVD 22

I will always love you 23

Koninkrijk 24

Het hoge woord 25

III Laatste ronde 27

Gedicht voor mijn 40e verjaardag 29

Bericht van het front 30

De populaire wetenschap 31

Liedje voor het stervengaan 32

Het spel 33

De knikkers	34
Voor een dode	35
Afscheid	36
Bidden wij voor Brenda Bosma	37
Sprookjesbos	38
H	39
Afstel	40

Voor Brenda

Het aards paradijs

God was overal. Men vroeg mij soms of God zich dan ook bij hen in de tuin bevond. Al wist ik wat er ging komen, nooit werd ik moe te antwoorden: 'Ja, God bevindt zich ook bij jullie in de tuin.' 'Maar we hebben niet eens een tuin!' riepen ze dan. Mijn God, heb meelij met dit arme volk. Ze zien hun tuin niet eens.

Amerikaanse toestanden

De dood was een typisch Amerikaanse uitvinding. De rigor mortis had nog niet ingezet of de patenten waren al aangevraagd. Met de opkomst van de consumptiemaatschappij was er vervolgens al snel sprake van wijdverbreide massasterfte. De dood bleek een exportproduct bij uitstek: in verre landen vond hij gretig aftrek. Ook bij ons thuis was hij binnen de kortste keren niet aan te slepen. Mijn grootvader aan moederskant moest echter niets hebben van dat soort Amerikaanse toestanden. Doodgaan, dat was niets voor hem. Uiteindelijk hebben we hem levend moeten begraven. We verbranden nog elk jaar een Amerikaans vlaggetje voor hem.

Jigsaw blues

Andere mannen kopen een motor, mijn vader is gaan puzzelen. God mag weten hoeveel stukjes blauw er al door zijn vingers zijn gegaan. Op de puzzels regent het nooit. 'Alsof je op een motor zo veel van de wereld ziet. Als je even niet oplet, rijd je jezelf hartstikke dood. Zeker als het regent.' Wanneer mijn vader de deur uitgaat, kijkt hij altijd eerst op Buienradar. Zodoende regent het buiten ook nooit. Het is een overzichtelijke wereld waarin het nooit regent, niemand zichzelf hartstikke doodrijdt en er hoogstens bij tijd en wijle eens een stukje

Dagelijks brood

Toen in de kranten het bericht verscheen dat de beeltenis van Jezus Christus op een geroosterde boterham was ontdekt, moet dat mijn oom Wim aan het denken hebben gezet. Hij kwam weliswaar al jaren niet meer in de kerk, maar was wel altijd blijven denken dat er iets was. Hij begon zijn brood te roosteren en aandachtig te bestuderen. Het duurde niet lang voor hij op een van de boterhammen iets zag. Hij maakte er een foto van en stuurde die naar de hele familie. Niet veel later volgden een tweede foto en een derde, en al snel begonnen de bewijzen dat er iets was zich op te stapelen. Op een gegeven moment ging er bijna geen dag voorbij of er was wel weer een foto van iets. Tot het van de ene op de andere dag ophield. Ik belde hem om te vragen of er iets was. 'Nee,' zei hij, er was niets. Ik was er al bang voor geweest. Iets had hem verlaten.

Zelfportret

Enige tijd geleden kwam ik in het bezit van een groot stuk steen. Elke keer als ik het zag, had ik het idee dat ik er iets mee moest, maar ik wist niet wat. Toen ben ik er eens goed voor gaan zitten en raakte ervan overtuigd dat er een standbeeld van mezelf in besloten moest liggen. Geestdriftig begon ik het eruit te beitelen. Ik beitelde en beitelde, maar stuitte maar niet op mezelf. Uiteindelijk was er niets meer van het blok over. Uitgeput lag ik op de grond tussen de puinresten. Toen zag ik het. Iets of iemand probeerde me iets duidelijk te maken, maar wat in godsnaam? Huilend, niet wetend waarom, veegde ik mezelf bijeen.

Sprookjesbos

Natuurlijk draait de zon net zo goed om de aarde als andersom. Het is maar net hoe je het bekijkt. En rond is ook maar relatief. Trouwens, alsof je van een bol niet af kunt vallen. Ik zeg dit niet zomaar. Ik zeg dit omdat ik denk dat het goed is alles wat we weten te vergeten. Een konijnenschedel aan je oor te zetten en het bos te horen. Als we niet meer in sprookjes geloven, hoe denken we dan ooit nog lang en gelukkig te leven? Het is trouwens echt het bos dat je hoort. Ik ben niet gek. En ik ben niet bang voor de wilde dieren, 'k ben niet bang, 'k ben niet bang, 'k ben niet bang voor de wilde dieren, 'k ben niet bang. Kom, dan gaan we grootmoeder sprookjes brengen.